

Sygnatura akt: V GC 1747/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 11.09.2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: Alicja Pomykała

po rozpoznaniu w dniu 28.08.2018 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa: (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s w O.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. z/s w K.

o zapłatę

1. oddała powództwo
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5 417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 1747/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 czerwca 2017 roku powódka (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w O. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. kwoty 66.833,24 złote wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 18.646,70 zł. od dnia 28.02.2017r. do dnia zapłaty; od kwoty 30.817,16 zł. od dnia 01.03.2017r. do dnia zapłaty i od kwoty 16.850,26 zł. od dnia 09.03.2017r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu wg norm przepisanych, w tym koszty zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pełnomocnik powódki wskazał, iż strony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarły umowy sprzedaży. Pozwany zakupił od powoda towar szczegółowo opisany w fakturach, z odroczonym terminem płatności. Pozwany nie uregulował ceny w całości pomimo wezwania do zapłaty. Powód obok należności głównej domaga się zasądzenia także trzykrotności równowartości kwoty 40 euro tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

(pozew k. 2-3 akt)

W dniu 11 lipca 2017 roku Referendarz Sądowy wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanej, aby zapłaciła powódce kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych oraz kosztami procesu.

W przepisany terminie pozwana wniosła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym przedmiotowy nakaz zapłaty zaskarżyła w całości, podniosła zarzut potrącenia wierzytelności składającej się na roszczenie powódki z wierzytelnością pozwanej wobec powódki. Ponadto podniosła zarzut nieprawidłowej wysokości roszczenia, niezamawiania i nieotrzymania przez pozwaną od powódki towarów w ilości wskazywanej w fakturach VAT, z których powódka wywodzi swoje roszczenie, nieodpowiedniej jakości towarów otrzymanych przez pozwaną od powódki.

Wobec czego wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym koszty zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanej wskazał, m.in. iż pozwana dokonała potrącenia wzajemnej wierzytelności jaką posiada wobec powódki. Potrącenie zostało dokonane w dniu 24.07.2017r. Przedmiotem potrącenia były wierzytelności przysługujące powódce wobec pozwanej w łącznej kwocie 137.141,24 zł. wynikającej z faktur VAT oraz wierzytelności przysługującej pozwanej wobec powódki w wysokości 258.300 zł. wynikającej z korekty faktury VAT. W ramach współpracy powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT na kwotę 258.300 zł. Pozwana w/w należną uiściła przelewem bankowym. Jednakże powódka nie wydała pozwanej towaru, którego dotyczyła w/w wpłata. Powódka wystawiła pozwanej korektę faktury lecz nie dokonała zwrotu wpłaconej kwoty 258.300 zł. Ponadto pozwana zakwestionowała cenę za towar wskazując, iż została ona zawyżona przez powódkę, ilość towaru wynikającego z faktur w stosunku do ilości wydanego towaru oraz jakość towaru.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 26-28 akt)

W piśmie procesowym z dnia 12 września 2017r. pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Ponadto podał, iż powódka zaprzecza, aby pozwanej przysługiwała wzajemna wierzytelność, która mogłaby zostać skutecznie potrącona .

(pismo k. 48-49 akt)

W piśmie procesowym z dnia 28 listopada 2017r. powódka zmodyfikowała powództwo w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 66.314,12 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 18.646,70 zł. od dnia 28.02.2017r. do dnia zapłaty; od kwoty 30.817,16 zł. od dnia 01.03.2017r. do dnia zapłaty i od kwoty 16.850,26 zł. od dnia 09.03.2017r. do dnia zapłaty oraz kwoty 519,20 zł. tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

(pismo k. 80-97 akt)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w O. jest podmiotem gospodarczym wpisanym do rejestru przedsiębiorców prowadzonym w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru

przedsiębiorców KRS k. 7-9 akt)

Pozwana (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. jest podmiotem gospodarczym wpisanym do rejestru przedsiębiorców prowadzonym w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru

przedsiębiorców KRS k. 31-32 akt)

Strony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarły umowy kupna-sprzedaży. Przedmiotem umowy były kosmetyki do stylizacji włosów oraz farby. Pozwana zakupiła od powódki w/w towar w ilości i za cenę wynikającą z treści faktur VAT nr (...) z terminem płatności na dzień 27.02.2017r., (...) z terminem płatności na dzień 28.02.2017r. i (...) z terminem płatności na dzień 08.03.2017r. Towar został wydany pozwanej. Pozwana zaksięgowała w/w faktury.

(dowód: korespondencja mailowa- zamówienie k. 13-15 akt;

faktury VAT k. 10-12 akt;

dokumentacja księgową k. 115-149 akt)

W dniu 30 czerwca 2016r. strony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarły umowę kupna-sprzedaży. Przedmiotem umowy był pakiet farb P. By F.. Pozwana zakupiła od powódki w/w towar w ilości 3000 szt. za cenę wynoszącą 258.300 zł. W związku z powyższym powódka wystawiła poprzednikowi prawnemu pozwanej fakturę VAT nr (...) z terminem płatności na dzień 28.09.2016r. Pozwana zapłaciła za w/w towar, który pomimo odroczonego terminu wydania towaru nie został wydany pozwanej. Pozwana zwracała się do powódki o wydanie towaru. Powodem niewydania towaru był brak zamówienia odpowiedniej ilości towaru przez powódkę. W trakcie współpracy pomiędzy stronami, która opierała się na ścisłym zaufaniu zdarzały się sytuacje, iż pozwana płaciła za towar pomimo, że towar nie był wydany. W późniejszym terminie pozwana odbierała towar. Właściciele powodowej spółki znali zasady współpracy między stronami.

(dowód: faktury VAT k. 33 akt;

dowód wpłaty wraz z potwierdzenie przelewu k. 34,35 akt;

zeznania świadka P. C. e-protokół z dnia 17

maja 2018r. 00:08:25-01:23:34 min;

zeznania świadka B. Ż. e-protokół z dnia 28 sierpnia

2018r. 00:05:58-00:32:42 min;

zeznania prezesa zarządu pozwanej D. B. e-protokół z dnia

28 sierpnia 2018r. 00:34:47-01:03:43 min)

W dniu 22 marca 2017r. ówczesny prezes powódki P. C. wystawił korektę faktury nr (...), co też było konsekwencją braku wydania towaru, za który pozwana zapłaciła. Korekta została anulowana na prośbę nowych właścicieli powodowej spółki. We wcześniejszym okresie współpracy pomiędzy stronami, która rozpoczęła się w 2014r. były wystawiane korekty faktur.

(dowód: faktura VAT nr (...) k. 36 akt;

korespondencja mailowa k. 107 akt;

zeznania świadka J. Ś. e-protokół z dnia 15 lutego

2018r. 00:10:49-00:38:21 min;

zeznania świadka P. C. e-protokół z dnia 17

maja 2018r. 00:08:25-01:23:34 min;

zeznania świadka M. K. e-protokół z dnia 17 maja

2018r. 01:30:03-01:40:24 min;

zeznania świadka B. Ż. e-protokół z dnia 28 sierpnia

2018r. 00:05:58-00:32:42 min)

W dniu 28 marca 2017r. P. C. został odwołany z funkcji prezesa zarządu powódki.

(dowód: protokół k. 50-51 akt)

Pismem z dnia 19 kwietnia 2017 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 184.456,43 złotych w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 16,17 akt)

Pismem z dnia 24 lipca 2017r. pozwana dokonała potrącenia wierzytelności przysługującej powódce wobec pozwanej w kwocie 137.141,24 zł. wynikająca m.in. z faktur stanowiących podstawę roszczenia powódki objętego niniejszym powództwem, z wierzytelnością przysługującą pozwanej względem powódki w kwocie 258.300 zł. wynikająca z korekty faktury nr (...). Ponadto wezwała powódkę do zapłaty kwoty 121.158,76 złotych stanowiącej różnicę pomiędzy w/w kwotami. W odpowiedzi powódka pismem z dnia 31 lipca 2017 roku, zakwestionowała złożone oświadczenie o potrąceniu.

(dowód: oświadczenie wraz pełnomocnictwem k. 37,38 akt;

potwierdzenie nadania k. 40 akt;

pismo k.53 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z treścią łączącego strony stosunku prawnego, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność.

Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania świadków J. Ś., P. C., M. K. i B. Ż. oraz prezesa zarządu pozwanej D. B. bowiem w sposób logiczny, spójny i rzeczowy uzupełniły materiał dowodowy oparty na dokumentach

Sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron do przesłuchania strony pozwanej bowiem nikt z osób upoważnionych do reprezentowania powódki nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy bez usprawiedliwienia.

Sąd nie poczynił ustaleń faktycznych na podstawie kserokopii dokumentu WZ k. 185 akt bowiem nie zawiera on: własnoręcznego podpisu osoby upoważnionej do wydania towaru, osoby uprawnionej do odbioru towaru oraz daty wydania towaru, a wobec kwestionowania przez pozwaną okoliczności związanej z wydaniem towaru uniemożliwia pozytywną weryfikację tego dokumentu ze względu na przedmiot sprawy. Ponadto Sąd jakkolwiek dopuścił dowód z dokumentu znajdującego się na k. 108 akt to jednakże nie poczynił na jego podstawie ustaleń faktycznych bowiem dokument ten nie zawiera własnoręcznego podpisu osoby upoważnionej do wystawienia faktury.

Sąd zważył, co następuje:

Bezsporny w sprawie jest fakt, że ramach współpracy handlowej pozwana pozostawała w powódką w stałych stosunkach gospodarczych przez kilka lat. W ramach tej współpracy strony kupowała od siebie towar w postaci kosmetyków do stylizacji włosów oraz farb.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać, iż pozwana zakupiła od powódki towar w ilości i za cenę wskazaną w treści faktur stanowiących podstawę roszczenia powódki.

Zatem należy uznać, że strony przedmiotowego sporu łączyła umowa kupna – sprzedaży. Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzecz i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Przy umowach sprzedaży stosunek zobowiązaniowy łączący strony jest ściśle zindywidualizowany. Z samej istoty umowy sprzedaży wynika, iż opiera się na stosunku wzajemnych świadczeń wierzyciela oraz dłużnika. Świadczenie jest wzajemne, gdy spełnienie świadczenia

przez jedną ze stron rodzi określony obowiązek po drugiej stronie stosunku zobowiązaniowego. W przypadku umowy sprzedaży, przeniesienie własności rzeczy i jej fizyczne wydanie wiąże się z obowiązkiem jej odebrania, a co za tym idzie zapłacenia określonej przez strony ceny. W świetle całokształtu okoliczności faktycznych niniejszej sprawy należy uznać, że powódka zgodnie z zawartą umową sprzedaży przeniósł na pozwaną własność rzeczy i wydała pozwanej towar wskazany szczegółowo w treści faktur. Zatem powódka jako strona sprzedająca wykonał ciężący na nim obowiązek wynikający z zawartej umowy. Z kolei udowodnienie faktu zawarcia umowy, jej treści i jej wykonania przesądza o wypełnieniu obowiązku udowodnienia przez powoda faktu, którego ciężar udowodnienia spoczywał na nim.

Odmienne przedstawia się sytuacja związana z wykonaniem ciężącego na pozwanej obowiązku odebrania rzeczy i zapłaty ceny. Otóż pozwana jakkolwiek odebrała towar to nie zapłaciła za niego umówionej ceny. W tym miejscu odnosząc się do podniesionych przez stronę pozwaną zarzutów oraz twierdzeń dotyczących istnienia dochodzonej pozewem wiarygodności wskazać należy, iż Sąd uznał je za niewiarygodne. Pozwana w toku sprawy nie wykazała, ich prawdziwości. Wskazać należy, iż pozwana nie zdołała wykazać, iż ceny wynikające z przedłożonych przez powódkę faktur VAT nie były adekwatne do czynionych przez stronę ustaleń w tym zakresie. Ponadto nie wykazała, ich zawyżenia. W tym miejscu należy wskazać, iż przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umów wzajemnych nie wymagają, aby świadczenia stron były obiektywnie równoważne. Interesy stron przed skutkami kwalifikowanej dysproporcji świadczeń zabezpiecza art. 388 k.c. dotyczący wyciszenia. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 III CK 47/03 *legalis*). Strona pozwana nie wykazała, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie art. 388 k.c. Ponadto pozwana nie wykazała, aby towar sprzedany pozwanej był towarem o jakości nieodpowiadającej ich przeznaczeniu. Przy czym ciężar wykazania w/w okoliczności spoczywał na pozwanej.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Wskazywane przepisy rysują zatem reguły dotyczące dochodzenia i dowodzenia roszczeń. Z przepisu art. 6 k.c. wynika ogólna reguła, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. W związku z tym w doktrynie przyjmuje się następujące reguły odnoszące się do rozkładu ciężaru dowodu: a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód ; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady - pozwany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2003 r., II CKN 1409/00, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 113; wyrok SN z 2004.10.13 III CK 41/04 LEX nr 182092). Art. 6 k.c. określa więc reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12; wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76 wraz z glosa aprobującą A. Zielińskiego, *Palestra* 1998/1-2/204).

Na stronach spoczywa więc ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowód lub dowody wykazujące jego istnienie. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem roznieść z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.11.2007r., II CSK 239/07, niepubl.).

W tym miejscu należy wskazać, iż twierdzenia pozwanej w/w zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie także z tej przyczyny, iż pozwana dokonując potrącenia wzajemnej wierzytelności w oświadczeniu skierowanym do powódki wprost wskazała, iż powódce przysługuje wobec pozwanej wierzytelność wynikająca m.in. z przedmiotowych faktur, przy czym w żadnym zakresie ich nie zakwestionowała. Ponadto pozwana zaksięgowała w/w faktury w całości, co też wynika z przedłożonej dokumentacji księgowej.

Pomimo wykazania przez powódkę zasadności roszczenia dochodzonego przedmiotowym powództwem, to niniejsze powództwo nie może zostać uwzględnione wobec skutecznego podniesienia przez pozwaną zarzutu potrącenia wzajemnej wierzytelności jaka przysługiwała pozwanej wobec powódki w kwocie 258.300 zł.

Zgodnie z art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe (art. 499 k.c.).

W świetle art. 498 k.c. potrącenie jest jednostronnym oświadczeniem woli o charakterze kształtującym, które, po dotarciu do adresata, powoduje samo przez się umorzenie obu wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej, a zatem stanowi formę spłaty długu, niezależną - co do zasady - od woli wierzyciela.

Zgłoszenie tego rodzaju zarzutu przez stronę pozwaną nie zwalniało jej jednak z obowiązku wykazania, iż doszło do skutecznego potrącenia obu wzajemnych wierzytelności, a tym samym udowodnienia istnienia wierzytelności przysługującej pozwanej wobec powoda i spełnienia pozostałych wymagań potrącenia. Wskazanie przesłanek warunkujących skuteczne dokonanie potrącenia obciąża bowiem stronę, która zgłasza zarzut potrącenia, co wynika wprost z treści art. 6 k.c. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 16.11.1998 r., I CKN 892/97, niepubl.). Do zarzutu potrącenia mają więc zastosowanie wymagania stawiane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów, w szczególności dokładnego określenia wierzytelności, jej wysokości, wykazania jej istnienia oraz wyrażenia woli potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł.z dnia 21.05.2013r, I ACa 34/13). Wymagalność wierzytelności potrącającego jest w orzecznictwie uznawana za bezwzględny warunek skuteczności potrącenia ustawowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 29.03.2012r., V ACa 90/12, Biul. SA Ka 2012/2/29, nr LEX 1171257).

Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy należy uznać, iż strona pozwana wykazała powyższe przesłanki warunkujące skuteczność dokonanego przez nią potrącenia. Pozwana swoją wierzytelność wywodzi z tego, że powódka w związku z zawartą między stronami umową sprzedaży nie wykonała spoczywającego na niej obowiązku wydania towaru, pomimo otrzymania zapłaty za zakupiony towar. Powódka w toku niniejszego postępowania nie zdołała wykazać, iż w rzeczywistości towar sprzedany pozwanej został jej wydany. Z kolei obowiązek wykazania tej okoliczności spoczywał na powódce stosownie do treści art. 6 k.c. o czym mowa wyżej. Zatem skoro pozwana nie otrzymała zakupionego towaru pomimo upływu ponad dwóch lat od zawarcia umowy to posiada wymagalną wierzytelność wobec powódki o zwrot zapłaconej ceny.

Mając powyższe na uwadze Sąd powództwo oddalił, czemu dał wyraz w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. Stosownie do w/w przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przepisy art. 98 § 2 i 3 k.p.c. statuuja niezbędne koszty procesu, i tak stosownie do § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa w sądzie. W niniejszej sprawie koszty postępowania po stronie pozwanej wyniosły 5.417 zł. i złożyły się na wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w kwocie 5.400 zł., zgodnie z § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015, poz. 1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.